

høitærede Minister tænker sig, og jeg synes da, at det vilde være forsigtigere at have en saadan rundelig Frist, end at have en Frist, som jeg, mener at man maa kunne sigte sig selv er for kort. Begynder man først at forhandle om forskellige Punkter imellem de to Thing, saa antager jeg, at Tiden indtil Slutningen af April er temmelig kort. Jeg antager, da med fuldstændig Visshed, at der maa en Forlængelse til, og hvorfor saa ikke hellere afgjøre Sagen paa een Gang. Hvad det angaar det ene Aar efter det andet at gjøre Forandringer i saadanne Smaalove — som den høitærede Minister sagde —, da forekommer det mig, at man kan have god Grund dertil, naar man ser forskellige Forklaringer af Love, og navnlig saadanne Forsklaringer, som ogsaa finde Støtte hos de raadende Kredse her i Landet. Jeg finder, at der kan være god Grund til at gjøre Forandring, naar man har set, at Love ere bleene misforstaaede paa saadanne Steder. Den høitærede Minister har vistnok ikke gjort nogen Indvending imod den Grund, som jeg anførte, nemlig at der var noget Forunderligt i, at Thinget paa en Gang skulde anerkjende det for rigtigt at lade Ministeriet gjøre Udgifter i Genhold til det Forslag, som det selv har forelagt, samtibig med, at der er en Lov tilstede, om hvilken ogsaa Thinget har udtalt sig, og som Regjeringen egentlig ikke har modfat sig. Vi have tidligere haft Exempel paa, at der paa Grund af, at der har været en saadan midlertidig Bevillingslov tilstede, i det første Kvartal af et Aar har været gjort større Udgifter end dem, der bleve bevilgede paa Finantsloven, saaledes at Udgifterne i det første Kvartal have været større end i de tre tilsvarende næste Kvartaler. Det forekommer mig, at det er vigtigt fra Thingets Side at udsætte sig derfor, og foruden den formelle Grund, som jeg har anført, er dette en reel Grund til ikke at gaa ind paa denne Affættelse af Loven. Hvad endelig det tredje Ændringsforslag angaar, da maa jeg bemærke, at naar Indtægten af en vis Skat, om hvilken der existerer en Skattelov, ved Finantsloven lider en Modifikation for det enkelte Aar, saa tror jeg, at dette sker i Genhold til en Lov, thi jeg antager, at Finantsloven ogsaa er en Lov; altsaa ser jeg ikke, at dette i mindste Maade kunde komme i Kollision med Grundloven. Jeg har desuden den Overbevisning, at dersom det virkelig skulde være sikkert, at dette Forslag stred mod Grundloven, vilde der være blevet gjort Indsigelse derimod af Formanden, men dette har jeg ikke hørt. Jeg skal heller ikke indlade mig i Debat med Personer, som ikke ere tilstede; men jeg tillod mig at stille mine Ændringsforslag, som jeg tror, at det var hensigtsmæssigt, og af hvilke Grunde, jeg gjør det, maa ogsaa være Noget, som beror paa mig selv. Jeg skal altsaa vedblivende tillade mig at anbefale Forslagene Vedtagelse. — Jeg maa i Øvrigt endnu gjøre en Bemærkning. Hvis jeg ikke tager

feil, er der i det nuværende Ministerium i det Mindste een Minister, der har udtalt sig, vel ikke i Thinget, men dog saaledes, at det flere Gange har været omtalt, at der var en Mulighed for, at man fra Regjeringens Side kunde indlade sig paa at regjere ved Hjælp af provisoriske Finantslove, og for saa vidt dette skulde være rigtigt, hvad jeg tror, at det er, forekommer det mig, at det ogsaa fra Thingets Side kunde være heldigt, at man tog en saa lang Tidsfrist, at Fristelsen for Regjeringen til at gaa ind paa den Vej ikke blev for stor. Dette maa imidlertid Regjeringen om; jeg anser det for skridende mod Grundloven; men det er jo ikke min Sag at hævde eller værne om, hvad Regjeringen har i Sinde at gjøre; det vedkommer ikke mig. Imidlertid antog jeg dog, at det var ønskeligt ikke at komme til at opleve noget Saa-dant, og derfor forekom det mig at være det Sikreste at give saadanne Tidsfrister, som gjør det aldeles ufandsynligt, at Noget skulde prøve paa at begaa denne Forbrydelse, hvad det efter min Mening vilde være.

**Justitsministeren:** Jeg finder ikke Anledning til at tilføje noget Videre til, hvad jeg før bemærkede; kun en enkelt Udtalelse skal jeg tilføje med Hensyn til det ærede Medlems Forslag under Nr. 2. Det forekommer mig, at det ærede Medlem saavel som Thinget kan være overbevist om, at Regjeringen, for saa vidt der overhovedet skulde blive Brug og Anvendelse for den midlertidige Finantslov, ikke i den Maaned, hvorom der er Spørgsmaal — og om Andet vil der ikke blive Spørgsmaal —, vil overstride de Bevillinger, som foreløbig ere givne ved Folkethingets Voteringer over Finantsloven; men det synes mig at være indlysende, at det vilde se meget besynderligt ud; om man vilde fravige den Praxis, der allerede nu kan siges at have uddannet sig, og indsætte en Bestemmelse, som gav den Votering, der har fundet Sted fra Folkethingets Side, en særegen Betydning lige over for Landstinget. Man maa jo dog indrømme, at der er en Mulighed til Stede for, at Landstinget kunde indsætte andre Bevillinger paa Finantsloven end de, der foreløbig ere vedtagne i Folkethinget, og for saa vidt som denne Mulighed ikke kan benegtes, maa man ogsaa indrømme, at der er en Mulighed for, at det kunde blive det endelige Resultat, at Finantsloven fik en noget anden Skikkelse end den, den havde i det Dieblit, den kom fra Folkethinget. Hvorvidt der er en større eller mindre Sandsynlighed derfor, skal jeg ikke indlade mig paa, men det forekommer mig, at man billigt maa erkjende, at man ved at forandre de Udtryk, som have været brugte i den foreløbige Finantslov hidtil, stille sig paa en Maade lige over for det andet Thing, som efter min Opfattelse ikke kan siges at være ffønsom.

**Bojsen:** Jeg vil tillade mig at opfordre